

РЕШЕНИЕ

№ 18288

гр. София, 29.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав, в
публично заседание на 30.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **1330** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.405 Кодекса на труда /КТ/.

Образувано е по жалба от район „К. село“-Столична община, представляван от кмета, срещу Протокол за извършена проверка № ПР2502447/24.01.2025г., издаден от инспектори при Дирекция „Инспекция по труда“ – С., в частта по т.1 и т.2, а именно за изплащане на възнаграждение за положен извънреден труд от служител.

В жалбата се твърди, че оспореното предписание е незаконосъобразно издадено, в противоречие с материалноправните разпоредби, тъй като претендираното възнаграждение е било изплатено към момента на постановяване на административния акт, което не е отчетено от административния орган. Претендират разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът - Дирекция „Инспекция по труда“ чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована не изпраща представител и не изразява становище.

Съдът, след като се запозна с жалбата, становището на ответната страна и събраните по делото писмени доказателства, прие следното от фактическа страна:

Видно от събраните доказателства, лицето Х. Х. Д. е заемала длъжността „главен юрисконсулт“ към район „К. село“-СО, за което са приложени Заповед № РКС24-РД15-33/08.05.2024г. и Заповед № РКС24-РД15-38/30.08.2024г.

Във връзка с натрупани значителен брой актове по ЗАНН за предявяване, за което е изготвена

докладна записка от 14.06.2024г. от началник отдел „ПОРЧ“ е издадена Заповед № РКС24-РД09-295/14.06.2024г. на зам.кмет на район „К. село“-СО, с която е наредено служителят Х. Д. да положи извънреден труд на 15.06.2024г. и на 16.06.2024г. за часовете от 10.30ч. до 17.00ч.

По същата причина и въз основа на докладна записка от 26.10.2024г. е издадена Заповед № РКС24-РД09-491/02.10.2024г., с която на Д. е наредено полагането на извънреден труд на 05.10.2024г. и на 06.10.2024г., свързан с връчване на наказателни постановления и актове за установяване на административни нарушения. За положения извънреден труд е изготвена докладна записка № РКС24-ВК-653/07.10.2024г., с която се уведомява, че същият е извършен в рамките на 6 часа /по 3 часа на ден/. Въз основа на това е издадена Заповед № РКС24-РД09-536/10.10.2024г. за заплащането му.

На 03.12.2024г. е постъпила в районната администрация жалба, с оплаквания за неизплатени възнаграждения за положения извънреден труд от 19 часа. Същата е разгледана, въз основа на което е съставена докладна записка от 11.12.2024г. до кмета на район „К. село“-СО, с която се предлага претендираното възнаграждение за се заплати. Издадена е Заповед № РКС24-РД15-732/11.12.2024г. за изплащане на възнаграждение за 15.06.2024г. за положения от Д. извънреден труд, определен за 6 часа.

Възнагражденията за положен извънреден труд, описани по-горе са отразени в приложения по делото фиш за работна заплата за м.декември 2024г., където в графа начисления и удръжки /“изв.труд мим.ме“/ същият определен в рамките на 12 часа.

На 11.12.2024г. жалбата е депозирана и до Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, по повод която е опразвано административното производство, съответно след извършена проверка е издаден оспорвания пред съда административен акт, с който на работодателя е предписано да изплати на Х. Д. положения от нея извънреден труд, нареден по Заповед № РКС24-РД09-295/14.06.2024г. и Заповед № РКС24-РД09-491/02.10.2024г.

Предвид приетата фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Подадена е от адресата на оспорения административен акт в преклузивния срок за оспорване и срещу акт, който има характеристиките на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 от АПК, представляващ "Предписания" по чл. 404, ал. 1 от КТ, имащи характер на принудителна административна мярка (ПАМ), които съгласно изричната разпоредба на чл. 405 от КТ подлежат на съдебен контрол за законосъобразност. Следователно издаването на ПАМ следва да е съобразено с изискванията за издаване на административни актове по АПК, включително да се спазват изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК относно формата и съдържанието на акта.

Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореното предписание е постановено от компетентен орган-инспектор в ДИТ-С., контролен орган по смисъла на чл.21, ал.1 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ (приет с ПМС № 313 от 5.10.2022 г., обн., ДВ, бр. 81 от 11.10.2022 г., изм. и доп., бр. 45 от 28.05.2024 г., в сила от 28.05.2024 г.). Компетентността на органа произтича от чл.404, ал.1, т.1 от КТ, съгласно който за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда могат да приложат принудителна административна мярка (ПАМ): задължително предписание на работодател за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство.

Актът е издаден в предвидената писмена форма (чл.59 ал.1 от АПК) и съдържа съществените реквизити по чл.59, ал.2 от АПК, вкл. фактически и правни основания. Фактическите и правни основания са в достатъчна степен ясно изразени, за да могат да бъдат разбрани от жалбоподателя,

съответно му позволяват да организира защитата си във връзка със съдебното оспорване, а на съда-да осъществи дължимия контрол за законосъобразност.

В хода на административното производство не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществени, които да са ограничили правото на защита на оспорващия и да са препятствали правото му адекватно да я организира. Съгласно трайно установената практика на Върховен административен съд, съществено е това нарушение, наличието на което да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. ако това нарушение не е допуснато, би се стигнало до постановяване на акт с различно съдържание.

П. е издадено при липса на противоречия с материалноправните разпоредби. Съдът споделя разбирането, че положеният от работника труд следва да бъде заплатен. За да възникне парично вземане за извънреден труд, е необходимо да са осъществени следните материалноправни предпоставки: работодателят да е възложил изпълнение на трудовите задължение на работника или служителя извън уговореното работно време или той мълчаливо да е допуснал полагането на труд извън установено по трудовото правоотношение работно време и работникът и служителят ефективно да е престира своята работна сила съгласно нарежданията на работодателя извън установеното в трудовия договор работно време (чл. 143 КТ). Задължението на работодателя да заплати трудово възнаграждение при полагане на извънреден труд представлява насрещната престация за извършената от работника или служителя работа по трудово правоотношение. (В този смисъл решение № 103 от 27.07.2012 г. по гр. д. № 299/2011 г., ГК, IV ГО на ВКС).

За времето, през което се полага извънреден труд, се заплаща трудово възнаграждение според времетраенето или според изработеното. Това зависи от прилаганата, според сключения трудов договор система на заплащане на труда. Независимо какви условия на работно време и почивки ще приеме съдът, ако установи, че с оглед приложимите за случая правила е положен извънреден труд и той е останал неплатен, следва да присъди възнаграждение за него, на основание чл. 150 КТ. " (Решение № 103 от 27.07.2012 г. по гр. д. № 299/2011 г., г. к., IV г. о. на ВКС)

С КТ е установен принцип положеният извънреден труд да се заплаща с установено по императивен начин диференцирано заплащане, съгласно разпоредбите на чл. 262 и чл. 263 КТ (Решение № 288/24.06.2011 г. по гр. дело № 1625/2010 г. на ВКС, III г. о.).

Така от общата норма на чл. 262, ал. 1 КТ следва, че при нормиран работен ден възнаграждение за извънреден труд, освен за официалните празници и за почивните дни, се заплаща и за положения такъв в работните дни, според уговореното.

Между страните не се спори, че служителят е положил извънреден труд, така както е определено в Заповед № РКС24-РД09-295/14.06.2024г. и Заповед № РКС24-РД09-491/02.10.2024г., а именно на 15.06.2024г. и 16.06.2024г., както и на 05.10.2024г. и 06.10.2024г. Не се спори също, че възнаграждение за положения извънреден труд е отразено и заплатено, за което свидетелства приложения работния фиш от м.12.2024г., определен в рамките на 12 часа, съответстващи на горните заповеди.

Въпреки това съдът приема, че оспорващият неправилно е определил/изчислил часовете, тъй като със Заповед № РКС24-РД09-295/14.06.2024г. на служителя е наредено полагането на извънреден труд да бъде в часовия диапазон от 10.30ч. до 17.00ч., което сумарно прави 13 часа. Като се прибави извънредния труд от 6 часа за двата дни през м.октомври се получава 19 часа извънреден труд, точно толкова колкото се претендира и от служителя, което е в противоречие с цитирания по-горе фиш. На практика работодателят изцяло игнорира единия от дните извънреден труд /вероятно 16.06/, съответно не го е заплатил. В тази връзка доводите в жалбата за непредставяне на отчети за положения труд, респ.за неиздаване на заповед за заплащането му не се споделят от

съда като мотив за неизплащане на дължимото възнаграждение. Задължението за изготвяне на такива документи е на работодателя, съответно неговото бездействие му не може да вреди на служителя. Обратното би довело до една неприемлива презумпция, при която след като не са представени отчети за положен труд, то той не е извършен, което е недопустимо. Що се касае до останалите работни фишове, приложени като доказателства по делото, същите касаят извънреден труд положен по повод проведени избори за членове на Европейския парламент и за народни представители на Народно събрание и не са относими към предмета на делото, съответно съдът не следва да ги коментира.

Обжалваните предписания съответстват и на целта на закона, която е полагането на труд да се осъществява в регламентираното работно време, а всяко изключение, което е за сметка на почивните дни на работника/служителя да бъде справедливо репарирано.

С оглед на гореизложеното, съдът обуславя крайния си извод, че при издаването на оспорените предписания не е осъществено основание по чл.146 АПК, обуславящо тяхната отмяна като незаконосъобразни, поради което неоснователната жалба следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 от АПК, оспорващият следва да бъде осъден да заплати на ответника сторените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение, определени от съда в размер на 100лв. на основание чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, своевременно поискани до приключване на устните състезания.

Така мотивиран, Административен съд София-град, II-ро отделение, 28-ми състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата от район „К. село“-Столична община, представляван от кмета, срещу Протокол за извършена проверка № ПР2502447/24.01.2025г., издаден от инспектори при Дирекция „Инспекция по труда“ – С., в частта по т.1 и т.2.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ - С. разноски по делото в размер от 100 (сто) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от връчване на съобщението за изготвянето му

Препис от решението да се връчи на страните на основание чл.138 от АПК.

СЪДИЯ: